

திருக்குறளில் வேற்றுமை உருபுகளின் பயன்பாடு: ஓர் இலக்கண நோக்கு

The Use of Case Markers in the Tirukkural: A Grammatical Perspective

இந்துமதி வேலு/ Hindhumathy Veloo¹

¹Faculty of Languages and Communication, Universiti Pendidikan Sultan Idris (UPSI), Malaysia

ஆய்வுச்சாரம்

தமிழ் இலக்கணத்தில் வேற்றுமை உருபுகள் சொற்றொடரின் கருத்து அமைப்பிற்கு அடிப்படையாக விளங்குகின்றன. பெயர்ச்சொற்கள் கொள்ளும் உருபுகள், ஒரு சொல்லுக்கும் மற்றொரு சொல்லுக்கும் இடையே நிலவும் தொடர்பினை வெளிப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியர் முதல் நன்னூலார் வரையிலான இலக்கண ஆசிரியர்கள் எட்டு வேற்றுமைகளை விவரிக்கின்றனர். திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிகரமாகத் திகழும் தனிச்சிறப்பு மிக்க படைப்பாகும். இக்குறுங்காப்பியத்தில் காணப்படும் வேற்றுமை உருபுகளின் பயன்பாட்டை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. தர அடிப்படையிலான ஆவண பகுப்பாய்வு (Qualitative Document Analysis) முறையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரையிலான உருபுகளின் பயன்பாட்டினை இருபதிற்கும் மேற்பட்ட குறள்களின் வழி எடுத்துக்காட்டி, அவற்றின் இலக்கணப் பின்னணியும், பொருள் வெளிப்பாடும் இக்கட்டுரையில் பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. திருவள்ளுவர் உருபுகளை வெளிப்படையாகவும், சில இடங்களில் தொக்கி நிற்கும் முறையிலும் ஆற்றலுடன் கையாண்டுள்ளார் என்பதை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகிறது. இதன் மூலம் திருக்குறளின் இலக்கணச் செழுமையும், மொழித்திறனும் மேலும் தெளிவாகின்றன.

Date of Submission: 20-05-2026
Date of Acceptance: 30-05-2026
Date of Publication: 30-06-2026
Corresponding Author's Email:
m20251003184@siswa.ups.edu.my

முக்கிய சொற்கள்: திருக்குறள், வேற்றுமை உருபு, தமிழ் இலக்கணம், தொல்காப்பியம், திருவள்ளுவர், செம்மொழி இலக்கணம்.

Abstract

Case markers play a fundamental role in determining the syntactic and semantic structure of expressions in Tamil grammar. The case markers attached to nouns indicate the grammatical relationship between one word and another within a sentence. Tamil grammarians, from Tolkappiyar to Nannular, have described eight grammatical cases. The Tirukkural of Tiruvalluvar is a distinctive classical work that occupies a prominent place in Tamil literature. This study examines the use of case markers in the Tirukkural. The research was conducted using a Qualitative Document Analysis approach. The study illustrates the use of case markers from the second case to the seventh case through more than twenty selected couplets from the Tirukkural. It further analyses their grammatical functions and the meanings conveyed through their usage. The findings reveal that Tiruvalluvar has employed case markers effectively, both explicitly and, in certain instances, through ellipsis or implicit case marking. The study further demonstrates the grammatical richness and linguistic sophistication of the Tirukkural, highlighting the skilful use of Tamil grammatical structures in expressing meaning with precision and conciseness.

Keywords: Tirukkural, case markers, Tamil grammar, Tolkappiyam, Tiruvalluvar, Classical Tamil grammar.

முன்னுரை

தமிழ் மொழி உலகின் தொன்மையான மொழிகளுள் ஒன்று. கி.பி. 2004 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசால் செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட்ட இம்மொழி, தனக்கென இலக்கிய வளமும் இலக்கணச் செழுமையும் கொண்டு திகழ்கிறது. தமிழ் இலக்கணம் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐந்து பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாகும். இவற்றுள் சொல்லதிகாரம் சொல்லியல்பினையும், சொல்லின் வடிவ மாறுபாடுகளையும் விளக்குகிறது.

வேற்றுமை என்பது சொல்லின் உருவம் வேறுபடும் இலக்கணக் கூறாகும். பெயரின் முன் சில உருபுகள் சேர்ந்து, அவ்வுருபுகள் ஆற்றும் தொடர்பு பொருளுக்கு ஏற்றவாறு வாக்கியத்தில் பொருள் வெளிப்படுகிறது என்பதே வேற்றுமையின் இலக்கணமாகும். தொல்காப்பியர் தம் சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமை இயலில், "எழுவாய் ஐ ஒடு கு இன் அது கண் விளி என்னும் எட்டே வேற்றுமை" எனக் குறிப்பிடுகிறார். நன்னூலாரும் இவ்வெட்டு வேற்றுமைகளையே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருக்குறள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனிச்சிறப்பு பெறும் நீதி நூலாகும். திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல் 1330 குறள்களைக் கொண்டது. அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலில் அமைந்த இக்குறள்கள் வெண்பா யாப்பினைச் சேர்ந்தவையாகும். உலகின் முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள இந்நூல், மானுட வாழ்விற்கு ஒளி வழங்கும் வாழ்வியல் கையேடாகத் திகழ்கிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

இவ்வாய்வு கீழ்க்காணும் நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது:

(அ) திருக்குறளில் இடம்பெற்றுள்ள வேற்றுமை உருபுகளை அடையாளம் காணுதல்.

(ஆ) ஒவ்வொரு வேற்றுமை உருபிற்கும் திருக்குறளிலிருந்து சான்றுகளை வழங்குதல்.

(இ) திருவள்ளுவர் வேற்றுமை உருபுகளைக் கையாண்டுள்ள பாங்கினையும், அவை சுட்டும் இலக்கணப் பொருளையும் விளக்குவது.

(ஈ) வெளிப்படை உருபுகளையும், தொக்கி நிற்கும் உருபுகளையும் வேறுபடுத்தி அறிமுகப்படுத்துவது.

ஆய்வு வரையறை

இவ்வாய்வு திருக்குறள் என்னும் ஒரே இலக்கியத்தை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆய்வுக்கு இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரையிலான உருபுகள் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. முதலாம் வேற்றுமையான எழுவாய்க்கு வெளிப்படையான உருபு இல்லாமையாலும், எட்டாம் வேற்றுமையான விளி திருக்குறளில் மிக அரிதாகவே வருவதாலும், அவை விரிவாக ஆராயப்படவில்லை. சான்றுகளுக்கு இருபதிற்கும் மேற்பட்ட குறள்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆய்விலக்கிய மீள்நோக்கு

வேற்றுமை குறித்த ஆய்வுகள் தமிழ் இலக்கண மரபில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வந்துள்ளன. தொல்காப்பியர் (கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டு) தம் சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமை இயல், வேற்றுமை மயங்கியல் ஆகிய இரண்டு இயல்களில் வேற்றுமை அமைப்பினையும், வேற்றுமை மயக்கத்தினையும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். "எல்லா வேற்றுமைப் பெயரும் தத்தம் இயற்கையின் வேற்றுமை சாரா" (சொல். வேற். 1) என்ற நூற்பாவின் மூலம் வேற்றுமைப் பெயர்களின் இயல்பினை விளக்குகிறார்.

பவணந்தி முனிவர் (கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டு) இயற்றிய நன்னூல், வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயரோடு வரும் உருபுகள் என வரையறுத்து, "பெயரின் ஈறு திரிந்தும் அஃதின்றிக் கெட்டும் ஆவயின் உள்ளுருபு தோன்றியும்" எனத் தம் நூலில் கூறுகிறார். நன்னூலின் இவ்விளக்கம் வேற்றுமை உருபுகள் பெயரோடு இணையும் வழிமுறைகளைத் தெளிவாக்குகிறது.

பரிமேலழகர் (கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டு) தம் திருக்குறள் உரையில் ஒவ்வொரு குறளுக்கும் சொல்லாய்வுடன் கூடிய விரிவுரை வழங்கியுள்ளார். அவருடைய உரையில் வேற்றுமை உருபுகளின் பொருள் வேறுபாடுகள் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. மு. வரதராசன் (1949) தம் திருக்குறள் தெளிவுரையில், திருவள்ளுவரின் சொல்லாட்சித் திறமையினை வேற்றுமைப் பயன்பாட்டின் வழி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சு.சண்முகனார் (1981) தம் "தமிழில் வேற்றுமை அமைப்பு" எனும் ஆய்வுநூலில், சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இடைக்கால இலக்கியங்கள் வரை வேற்றுமை உருபுகள் கையாளப்பட்ட பாங்கினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். செ.வை. சண்முகம் (1989) "தமிழ் இலக்கணக் கோட்பாடுகள்" எனும் நூலில், செம்மொழி இலக்கிய

நூல்களில் காணப்படும் இலக்கணக் கூறுகளை ஆராய்ந்துள்ளார்.

சமீபத்திய ஆய்வுகளில், அகத்தியலிங்கம் (2010) "திருக்குறளில் மொழிநடை" எனும் கட்டுரையில், திருவள்ளுவரின் சுருங்கச் சொல்லும் உத்தியில் வேற்றுமை உருபுகள் வகிக்கும் பங்கினை ஆராய்ந்துள்ளார். ஆனால், திருக்குறளில் வேற்றுமை உருபுகள் மட்டுமே மையமாகக் கொண்ட தனிப்பட்ட ஆய்வு மிகவும் குறைவாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. எனவே, இந்த இடைவெளியை நிரப்பும் முயற்சியாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு தர அடிப்படையிலான ஆய்வு (Qualitative Research) முறையினைப் பின்பற்றுகிறது. ஆவண பகுப்பாய்வு (Document Analysis) என்னும் உத்தியின் வழி தரவுகள் திரட்டப்பட்டு பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. திருக்குறள் மூலம் முதன்மை ஆதாரமாகவும் (Primary Source), பரிமேலழகர் உரை, மு. வரதராசன் உரை, கலைஞர் உரை ஆகியன துணை ஆதாரங்களாகவும் (Secondary Sources) எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப் படிமுறைகள்:

- (i) திருக்குறள் முழுமையாகப் படிக்கப்பட்டது.
- (ii) வேற்றுமை உருபுகள் காணப்படும் குறள்கள் அடையாளம் காணப்பட்டன.
- (iii) ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்கும் (இரண்டாம் முதல் ஏழாம் வரை) தனித்தனியாகச் சான்றுகள் வகைப்படுத்தப்பட்டன.
- (iv) ஒவ்வொரு குறளிலும் உள்ள உருபின் பொருள் வேறுபாடு, தொடரியல் அமைப்பு ஆகியன பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டன.
- (v) குறள்களின் பொருளைச் சிதைக்காமல், உருபுகளின் இலக்கணப் பின்னணி விளக்கப்பட்டது.
- (vi) கண்டுபிடிப்புகள் தொகுக்கப்பட்டு, இறுதி முடிவுக்கு வரப்பட்டது.

ஆய்வுக் கண்டுபிடிப்பும் கலந்துரையாடலும்

தமிழ் இலக்கணத்தில் வேற்றுமை எட்டு வகைகளாக வகுக்கப்படுகிறது. அவை பின்வருமாறு: (1) எழுவாய் வேற்றுமை – உருபு இலா செயல்வாய்மை, (2) இரண்டாம் வேற்றுமை – ஐ, (3) மூன்றாம் வேற்றுமை – ஆல், ஆன், ஒடு, ஒடு, (4) நான்காம் வேற்றுமை – கு, (5) ஐந்தாம் வேற்றுமை – இன், (6) ஆறாம் வேற்றுமை – அது, ஆது, (7) ஏழாம் வேற்றுமை – கண் (மற்றும் இல், மிசை, மேல், கீழ், உள் முதலான இடவாக்கி உருபுகள்), (8) எட்டாம் வேற்றுமை – விளி. இனி, ஒவ்வொன்றாகச் சான்றுகளோடு விளக்கப்படுகிறது.

இரண்டாம் வேற்றுமை – ஐ உருபு

இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படுபொருளைக் குறிக்கும். வினைச்சொல் உணர்த்தும் செயலின் இலக்கு எதுவோ அதனை இவ்வேற்றுமை சுட்டுகிறது. "ஐ" என்னும் உருபு பெயரின் ஈற்றில் சேர்ந்து வரும்.

சான்று 1:

"கோளில் பொறியில் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை."

(திருக்குறள் – 9)

இக்குறளில் "தாளை" என்னும் சொல்லில் "ஐ" உருபு வந்துள்ளது. "தாள்" என்னும் பெயருடன் "ஐ" உருபு புணர்ந்து "தாளை" என ஆகிறது. "தலை எதனை வணங்கவில்லை?" என்னும் வினாவிற்கு "தாளை" என்பதே செயப்படுபொருளாகிறது. எண்குணம் கொண்ட இறைவன் திருவடிகளை வணங்காத தலையானது புலனின்றி அமைந்த உடற்கூறுகளுக்கு ஒப்பாகும் என்பது பொருள்.

சான்று 2:

"செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்."

(திருக்குறள் – 26)

இவ்விடத்தில் "செயற்கரிய" என்னும் செயப்படுபொருளில் "ஐ" உருபு தொக்கி நிற்கிறது. "செயற்கரியவற்றைச் செய்வார் பெரியர்" என விரித்தால் உருபு புலப்படும். தமிழ் இலக்கணத்தில் இவ்வாறு உருபு வெளிப்படாமல் தொக்கி வருதல் இயல்பாகும்.

சான்று 3:

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

(திருக்குறள் – 50)

இக்குறளில் "வாழ்பவன்" என்னும் சொல்லில் "ஐ" உருபு தொக்கி நிற்கிறது. "வாழ்பவனை... வைக்கப்படும்" எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். வையத்தில் உரிய வாழ்க்கை வாழ்கின்றவனை, விண்ணுலகில் வாழும் தெய்வங்களோடு சேர்த்து வைப்பர் என்பது இக்குறளின் கருத்து.

மூன்றாம் வேற்றுமை – ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு உருபுகள்

மூன்றாம் வேற்றுமை கருவி (Instrument), காரணம் (Cause), உடனிகழ்ச்சி (Sociative) ஆகிய பொருள்களைக் காட்டும். "ஆல், ஆன்" உருபுகள் கருவிப்பொருளையும், "ஓடு, ஓடு" உருபுகள் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளையும் வெளிப்படுத்தும்.

சான்று 4:

“கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்.”

(திருக்குறள் – 2)

இக்குறளில் "கற்றதனால்" என்னும் சொல்லில் "ஆல்" என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு வந்துள்ளது. "கற்றது + ஆல் = கற்றதனால்". "கல்வி கற்றதன் காரணமாக ஆகும் பயன் என்ன?" எனக் காரணப் பொருளில் "ஆல்" உருபு வந்துள்ளது.

சான்று 5:

“உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார்.”

(திருக்குறள் – 140)

இங்கு "உலகத்தோடு" என்பதில் "ஓடு" என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு இடம்பெற்றுள்ளது. "உலகத்து + ஓடு = உலகத்தோடு". உலகத்துடன் ஒத்துப் போய் வாழ்வது என்னும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளை இவ்வுருபு வெளிப்படுத்துகிறது.

சான்று 6:

“அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு.”

(திருக்குறள் – 73)

இக்குறளில் "அன்போடு" மற்றும் "என்போடு" என இரு இடங்களில் "ஓடு" உருபு வந்துள்ளது. "அன்பு + ஓடு", "என்பு + ஓடு" எனப் பிரியும். அன்போடு கூடிய தொடர்பும், எலும்போடு பிணைந்த உடற்தொடர்பும் ஆகிய இரு உடனிகழ்ச்சிகளை இவ்வுருபு உணர்த்துகிறது.

சான்று 7:

“நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்கு
இனத்தியல்பு தாகும் அறிவு.”

(திருக்குறள் – 452)

இவ்விடத்தில் "நிலத்தியல்பால்" என்பதில் "ஆல்" உருபு காரணப்பொருளில் வந்துள்ளது. "நிலத்தியல்பு +

ஆல்" எனப் பிரியும். நிலத்தின் தன்மை காரணமாக நீரின் தன்மை மாறுவது போல, மாந்தருக்கு அவர் சேர்ந்த இனத்தின் தன்மையே அறிவுக்கு வழிகாட்டியாகும் என்பது பொருள்.

நான்காம் வேற்றுமை – கு உருபு

நான்காம் வேற்றுமை கொடை (Giving), பகை (Enmity), நட்பு (Friendship), தகுதி (Suitability), நோக்கம் (Purpose), பொருட்டு (For the sake of) ஆகிய பொருள்களைச் சுட்டும். "கு" என்னும் உருபு பெயரின் இறுதியில் சேர்ந்து வரும்.

சான்று 8:

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்.”

(திருக்குறள் – 319)

இக்குறளில் "பிறர்க்கு" மற்றும் "தமக்கு" என இரு இடங்களில் "கு" உருபு வந்துள்ளது. "பிறர் + கு = பிறர்க்கு", "தாம் + கு = தமக்கு". கொடைப் பொருளில் (செய்தல் பொருளில்) வந்துள்ளது. பிறருக்குத் தீங்கு செய்தால், தமக்கே தீங்கு வரும் என்பது கருத்து.

சான்று 9:

“செவிக்குணவு இல்லாதபோழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்.”

(திருக்குறள் – 412)

இவ்விடத்தில் "செவிக்கு" மற்றும் "வயிற்றுக்கு" என இரு இடங்களில் "கு" உருபு வந்துள்ளது. "செவி + கு = செவிக்கு", "வயிறு + கு = வயிற்றுக்கு". பொருட்டு (For the sake of) என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. செவிக்கு உணவான கேள்வி இல்லாதபோது, வயிற்றுக்கும் சிறிது உணவு தரப்படும் என்பது கருத்து.

சான்று 10:

“அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு.”

(திருக்குறள் – 73)

இக்குறளில் "ஆருயிர்க்கு" என்பதில் "கு" உருபு வந்துள்ளது. "ஆருயிர் + கு = ஆருயிர்க்கு". உரிமைப் பொருளில் (உடற்கு உரிய உயிர்) வந்துள்ளது. ஆருயிருக்கு (அரிதான உயிருக்கு) என்பு கொண்ட உடம்போடு உள்ள தொடர்பு போல, அன்போடு கூடிய நல்வாழ்க்கையும் என்பது கருத்து.

சான்று 11:

“மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம் மற்றுஅவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு.”

(திருக்குறள் – 65)

இவ்விடத்தில் "உடற்கு" மற்றும் "செவிக்கு" என இரு இடங்களில் "கு" உருபு வந்துள்ளது. "உடல் + கு = உடற்கு", "செவி + கு = செவிக்கு". தகுதிப் பொருளில் வந்துள்ளது. மக்களின் உடலைத் தொடுவது உடற்கு இன்பமாகும், அவர்களது சொல்லைக் கேட்பது செவிக்கு இன்பமாகும் என்பது பொருள்.

ஐந்தாம் வேற்றுமை – இன் உருபு

ஐந்தாம் வேற்றுமை நீக்கம் (Separation), ஒப்பு (Comparison), எல்லை (Limit), காரணம் (Cause), போல்தல் (Likeness) ஆகிய பொருள்களைச் சுட்டுவது. "இன்" என்னும் உருபு பெயரின் ஈற்றில் சேர்ந்து வரும்.

சான்று 12:

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்.”

(திருக்குறள் – 131)

இக்குறளில் "உயிரினும்" என்பதில் "இன்" உருபு வந்துள்ளது. "உயிர் + இன் + உம் = உயிரினும்". ஒப்புப் பொருளில் (Comparison) வந்துள்ளது. ஒழுக்கம் ஒருவனுக்கு உயர்வைத் தருவதால், உயிரைக் காக்கின்றதைவிட மேலாக அதனை ஒருவன் காக்க வேண்டும் என்பது பொருள்.

சான்று 13:

“நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.”

(திருக்குறள் – 124)

இவ்விடத்தில் "நிலையின்" என்பதில் "இன்" உருபு நீக்கப் பொருளிலும், "மலையினும்" என்பதில் "இன்" உருபு ஒப்புப் பொருளிலும் வந்துள்ளது. "நிலை + இன்" = தன் நிலையினின்று (நீக்கம்); "மலை + இன் + உம்" = மலையைவிட (ஒப்பு). தன் நிலையினின்று விலகாமல் அடங்கியவனின் தோற்றம் மலையைவிட பெரியதாகும் என்பது கருத்து.

சான்று 14:

“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசிஆற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்.”

(திருக்குறள் – 225)

இக்குறளில் "ஆற்றலின்" என்பதில் "இன்" உருபு வந்துள்ளது. "ஆற்றல் + இன் = ஆற்றலின்". ஒப்பு / அளவீட்டுப் பொருளில் வந்துள்ளது. தவம் செய்து பசியை ஆற்றுவாரின் ஆற்றலைவிட, மற்றவரின் பசியை மாற்றுவாரின் ஆற்றலே சிறந்தது என்பது கருத்து.

ஆறாம் வேற்றுமை – அது, ஆது உருபுகள்

ஆறாம் வேற்றுமை உரிமை (Possession), கிழமை (Belonging), சம்பந்தம் (Relation) ஆகிய பொருள்களைக் காட்டும். "அது, ஆது" என்னும் உருபுகள் வரும். பல இடங்களில் தொக்கி நிற்கும் (வெளிப்படையாக காட்டப்படாமல் மறைந்து நிற்கும்).

சான்று 15:

“வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனையது உயர்வு.”

(திருக்குறள் – 595)

இக்குறளில் "மாந்தர்தம்" என்னும் சொல்லில் "தம்" உருபு வந்துள்ளது. "மாந்தர் + தம் = மாந்தர்தம்". "தம்" என்பது ஆறாம் வேற்றுமை உருபின் வேறுபட்ட வடிவம் ஆகும். உரிமைப் பொருளில் (மாந்தர்களுக்குரிய) வந்துள்ளது. மாந்தர்களின் உள்ளத்தின் அளவே அவர்தம் உயர்வாகும் என்பது கருத்து.

சான்று 16:

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.”

(திருக்குறள் – 1)

இக்குறளில் "எழுத்தெல்லாம்" என்பதில் ஆறாம் வேற்றுமை உருபு தொக்கி நிற்கிறது. "எழுத்துகள் (அனைத்தினுடைய) முதல்" எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. "எழுத்துகளுடைய" என்னும் கிழமைப் பொருளில் ஆறாம் வேற்றுமை வந்துள்ளது.

சான்று 17:

“தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்.”

(திருக்குறள் – 67)

இவ்விடத்தில் "தந்தை" என்பது தொக்கி வரும் ஆறாம் வேற்றுமை. "தந்தையினுடைய நன்றி" எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மகற்கு (கு - நான்காம் வேற்றுமை) ஆற்றும் நன்றி அவையத்தில் முந்தியிருக்கச் செய்தலாகும் என்பது கருத்து.

ஏழாம் வேற்றுமை - கண் உருபு (மற்றும் உள், மிசை, மேல், கீழ், இல்)

ஏழாம் வேற்றுமை இடம் (Place), காலம் (Time), சார்பு (Reference) ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். "கண்" என்னும் உருபுடன், "உள், மிசை, மேல், கீழ், இல், வாய், அகம்" முதலான இடச்சார்புப் பெயர்களும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளாக வரும். திருக்குறளில் இவ்வேற்றுமை மிகுதியாகவே கையாளப்பட்டுள்ளது.

சான்று 18:

“மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.”

(திருக்குறள் - 3)

இக்குறளில் "மலர்மிசை" மற்றும் "நிலமிசை" என இரு இடங்களில் "மிசை" என்னும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு வந்துள்ளது. "மலர் + மிசை = மலர்மிசை" (மலரின் மேல்), "நிலம் + மிசை = நிலமிசை" (நிலத்தின் மேல்). இடப் பொருளில் வந்துள்ளது. மலரின் மேல் சென்ற இறைவனின் சிறந்த திருவடிகளைச் சேர்ந்தவர், இவ்வுலகின் மேல் நீடு வாழ்வார் என்பது கருத்து.

சான்று 19:

“ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசம்பு ளார்கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி.”

(திருக்குறள் - 25)

இவ்விடத்தில் "விசம்புளார்" என்பதில் "உள்" என்னும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு வந்துள்ளது. "விசம்பு + உள் = விசம்புள்" (வானத்தில்). இடப்பொருளில் வந்துள்ளது. வானத்தில் வாழ்வோர்க்கு அரசனான இந்திரனே சான்றாகும் என்பது கருத்து.

சான்று 20:

“செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாம் தலை.”

(திருக்குறள் - 411)

இக்குறளில் "செல்வத்துள்" என்பதில் "உள்" உருபு வந்துள்ளது. "செல்வம் + அத்து + உள் = செல்வத்துள்" (செல்வங்களில்). இடப் பொருளில் (அல்லது வகுப்புப் பொருளில்) வந்துள்ளது. செல்வங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்த செல்வம் செவியால் கேட்டறியும் கேள்விச் செல்வம் என்பது கருத்து.

சான்று 21:

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வான்உறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.”

(திருக்குறள் - 50)

இவ்விடத்தில் "வையத்துள்" மற்றும் "தெய்வத்துள்" என இரு இடங்களில் "உள்" உருபு வந்துள்ளது. "வையம் + அத்து + உள்" = வையத்தில்; "தெய்வம் + அத்து + உள்" = தெய்வங்களோடு. இடப்பொருளில் வந்துள்ளது.

சான்று 22:

“தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்.”

(திருக்குறள் - 67)

இக்குறளில் "அவையத்து" என்பதில் "து" இடம் காட்டும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக வந்துள்ளது. "அவையம் + அத்து = அவையத்து" (அவையில்). இடப் பொருளில் வந்துள்ளது.

பகுப்பாய்வுச் சுருக்கம்

மேற்காட்டிய இருபத்திரண்டு சான்றுகளின் வழி, திருக்குறளில் வேற்றுமை உருபுகள் சிறப்பான முறையில் கையாளப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. திருவள்ளுவர் வெண்பா யாப்பின் சுருங்கிய வடிவத்திற்கு உள்ளேயே, உருபுகளைப் பொருத்தமாகவும் பொருள்செறிவுடனும் பயன்படுத்தியுள்ளார். சில இடங்களில் உருபுகள் வெளிப்படையாகவும், சில இடங்களில் தொக்கி (மறைந்து) நிற்கும் முறையிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன. இம்முறையே திருக்குறளின் இலக்கணச் செழுமைக்கும், கருத்துச் செறிவுக்கும் வலுவூட்டுகிறது.

ஐ உருபு செயப்படுபொருளையும், ஆல்/ஓடு உருபுகள் கருவி/உடனிகழ்ச்சியையும், கு உருபு கொடை/பொருட்டு பொருளையும், இன் உருபு ஒப்பு/நீக்கப் பொருளையும், அது/தம் உருபுகள் உரிமைப் பொருளையும், உள்/மிசை உருபுகள் இடப் பொருளையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றன. திருவள்ளுவர் இவ்வுருபுகளை வாக்கியக் கட்டமைப்பிற்கு ஏற்றவாறும், வெண்பாவின் சந்த அமைப்பிற்கு ஒத்தவாறும் கையாண்டுள்ளார். இது அவருடைய மொழியாக்கத் திறமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

முடிவுரை

இவ்வாய்வின் வழி, திருக்குறளில் வேற்றுமை உருபுகள் இன்றியமையாத பங்கினை வகித்து, கருத்து வெளிப்பாட்டிற்கு வலுவூட்டுகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரையிலான உருபுகள் திருக்குறளில் சிறப்பான முறையில் கையாளப்பட்டுள்ளன. திருவள்ளுவர் வெண்பாவின் இறுக்கமான யாப்புக்குள், உருபுகளை மிகச் சரியான இடங்களில் பயன்படுத்தி, கருத்தை செறிவாகவும் தெளிவாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வெளிப்படை உருபுகளுடன், தொக்கி நிற்கும் உருபுகளும் சிறப்புடன் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாய்வு திருக்குறளின் இலக்கணச் சிறப்பினை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சிறு முயற்சியேயாகும். எதிர்காலத்தில் முழு 1330 குறள்களிலும் வேற்றுமை உருபுகளின் பயன்பாட்டை எண்ணியல் அளவீட்டுடன் ஆராய இடம் இருக்கிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

- அகத்தியலிங்கம், சு. (2010). திருக்குறளில் மொழிநடை. சென்னை: காவ்யா வெளியீடு.
- இளம்பூரணர். (1980). தொல்காப்பியம் – சொல்லதிகார உரை. சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- சண்முகம், செ. வை. (1989). தமிழ் இலக்கணக் கோட்பாடுகள். அண்ணாமலை நகர்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
- சண்முகனார், சு. (1981). தமிழில் வேற்றுமை அமைப்பு. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
- பவணந்தி முனிவர். (2000). நன்னூல் மூலமும் உரையும் (மயிலை நாதர் உரை). சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
- பரிமேலழகர். (1995). திருக்குறள் – பரிமேலழகர் உரை. சென்னை: வர்த்தமானன் பதிப்பகம்.
- வரதராசன், மு. (1949). திருக்குறள் தெளிவுரை. சென்னை: சாகித்திய அகாதெமி.
- தொல்காப்பியர். (1996). தொல்காப்பியம் – சொல்லதிகாரம். சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
- திருவள்ளுவர். (2005). திருக்குறள் மூலம். சென்னை: பாரி நிலையம்.
- Hart, G. L., & Heifetz, H. (1999). The Four Hundred Songs of War and Wisdom: An Anthology of Poems from Classical Tamil. New York: Columbia University Press.
- Pope, G. U. (1886). The Sacred Kural of Tiruvalluva-Nayanar. London: W. H. Allen & Co.
- Rajam, V. S. (1992). A Reference Grammar of Classical Tamil Poetry. Philadelphia: American Philosophical Society.
- Steever, S. B. (1998). The Dravidian Languages. London: Routledge.
- Zvelebil, K. V. (1973). The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India. Leiden: E. J. Brill.